9

EUGE

BIBLIOTECA EPISCOPALIS SEMINARII BARCINONENSIS

Seminario Conciliar de Barcelona

Fascículo 9º Diciembre 1957.-

I N D I C E

Pág.

EDITORIAL:
Dos palabras sobre un libro 2

UNIO
Unió, feina cristiana 4
Josep Hortet

Parábola atlética 14

VIDA LITERARIA
En torno a unos estilos 16
Joaquín Gomis

L'"Esbós de tres oratoris", de Carles Riba. Lluís Bonet i Armengol 20

HISTORIA DIOCESANA
Institucions mútuo-benèfiques del clero de Barcelona 36
M.Meneses - M.Carci

REUNIONES INTERNACIONALES DE JUVENTUDES.. 41
Juan Grau Pujol

REFLEXIONS AL TEMPS
Sortides missionals - Colònies d'istiu
La meva "Memòria" - Obres de misericòr
dia - La grip 45

- - - - - -

DOS PALABRAS SOBRE UN LIBRO

Las circunstancias y la evolución del pensamiento nos abocan a menudo a una etapa de revisión y crítica de antiguas convicciones. Nuestro momento actual presenta esta característica, acentuada, además, por una marcada tendencia a echar cosas por la borda.

De ahí que resulte de inestimable valor la obra del hombre que con sencillez y sinceridad, empeñado él también en la labor revisionista, recuerda no obstante aquello que por perenne debe ser respetado y orienta la búsqueda hacia una aplicación actual, viva, de esos mismos principios.

En este sentido merece ser tomada en consideración la obra del superior general de los Petits Frères de Jésus "Au coeur des Masses" cuya traducción castellana ha alcanzado entre nosotros amplia difusión.

El P. Voillaume, expone en sus páginas la espiritualidad del Petit Frère. De un hombre cuyo programa es ser Cristo en el mundo del trabajo, y que ha de mantener por tanto, en las ordinarias condiciones de vida del hombre de nuestros días la viva unión con Dios por una parte y la inmersión en el mundo por otra."Si hemos de ser útiles en este mundo de alguna manera, lo seremos a fuerza de fidelidad y de haber dejado transparentar a través de nuestro corazón y de nuestro trato con los demás algo de la inmensidad del amor de Cristo por cada hombre"

¿Quién negará que hay aquí mucho del programa del sacerdote diocesano?

El P. Voillaume se enfrenta con los problemas de la espiritualidad de hoy y los resuelve manteniéndose en una atmósfera habitual de sobrenaturalismo que penetra hasta los mínimos detalles. No se apea nunca de los principios, desciende con ellos a todas las realidades, los encarna. Y ésta es otra cualidad. Jamás podrá achacársele el no estar en el mundo.

Ese sobrenaturalismo es naturalmente el evangéli

co. Entre las páginas de "Au coeur des Masses" se "siente" esta cualidad exclusiva del Evangelio: ser hecho a la medida de todos los tiempos. Es el Evangelio hoy. Que es el de siempre, íntegro y exacto. Y sin embargo, vivo. No es necesario adaptarlo, basta comprenderlo.

Con sinceridad y realismo aborda los problemas en su planteamiento exacto, sin soslayar aspectos, sin ceder a la tentación de someter la realidad a un esquema preconcebido en provecho de una falsa armonía o de una solución aparentemente más completa. Espontáneamente asiente el lector a esta proposición de los problemas, interesado en ver si estará asimismo en tan perfecta posesión de la doctrina que sea capaz de darles solución.

Y se la da. En tanto que posible. La que cree auténtica por más que aparezca difícil.

Es necesario trabajar para establecer en qué forma ha de ser divina esta vida de agitación a la que de hecho no podemos sustraernos. Hay que determinar cómo Dios quiere ser servido de nosotros ahora.

La presente obra es un logrado esfuerzo.

Nos despoja de la ilusión de colocar nuestra vida como sobre carriles que si no nos libran de esfuerzos al menos nos eliminarán problemas.

Eso que nunca fué verdad lo es menos ahora. Situados en el que sabemos nuestro camino -se ha esforzado en mostrarlo- con paz, por tanto, es preciso ir dirigiéndonos a nosotros mismos. Resolviendo ante cada situación, rectificando al advertir un desvío. Yendo, en fin. Sin por eso dejar de ser llevados.

"Que todas nuestras actitudes comprometan nuestro corazón en un esfuerzo muy sencillo y concreto de inteligencia: nada más eficaz para nuestro equilibrio".

Realismo, verdad. Nos rebelamos contra lo que nos toca hacer por puro legalismo. Y tenemos razón. Aquí se desenmascaran con valentía muchos pseudo-dogmas, pero a su vez se descubre el valor de ciertas viejas fórmulas al liberarlas del orín depositado por la rutina.

EUGE

UNIO, FEINA CRISTIANA

Es llàstima que s'exploti el tema de la unió - -aquest mot sintetitza l'ideal de les relacions humanes: bon - acord amorós- amb tons tan retòrics i romàntics moltes vegades. Es nodrit la nostra tendència a fer de les coses difícils símbol, artificiá, vaguetat. La unió és un argument baronivol per a protagonistes militants. St. Pau p. e. parlant de la unió - sap ser d'allò més concret: "no sigueu afectats de vanaglòria, provocant-vos uns als altres, envejant-vos uns als altres"(Gal. 5, 26), "res per esperit de contradicció, ni per vanaglòria sinó per humilitat" (fil. 2, 3), "hem de suportar les debilitats dels febles i no pas complaure'ns en nosaltres mateixos" (Rom. 15, 1), "ningú no cerqui el propi interès sinó el del proïsme" (ICor. 10, 24), "la caritar no és inflada,... no s'irrita..." (I Cor. 13, 4. 5).

- - - - - -

Caràcter sobrenatural de la unió.

La unió és una idea força que atreu el món d'avui. Però la unió és sobretot la paraula més evangèlica: el Manament Nou. L'ideal i la realitat a la vegada de l'Església. Es el - més trascendental tema de meditació per als homes actius de - l'Església, per als sacerdots diocesans en primer lloc.

Com a cristians tenim el deure de la unió. "Estimeu-vos uns als altres com Jo us he estimat" (Jo. 13, 34).

Per això la unió té per el cristià valor sobrenatural. "Si ens estimem mútuament, Déu habita en nosaltres i el seu amor envers nosaltres és perfecte". (I Jo. 4, 12).

I és un treball que s'ha de realitzar per mitjà de les virtuts teologals. "Ens hem d'estimar en la fe" (cf. Tit. 3, 15). "la fe que actua per la caritat" (Gal, 5, 6) ha de bastir la nostra unió. Els mitjans humans porten però no arriben a la unió. Els objectius naturals de la unió no són prou eficaços per decidir la nostra entrega constant i abnegada.

Cal esforç continuat en comprendre la unió com a

afer sobrenatural. En l'oració i reflexió sobre el Nou Testament. (Al mateix temps com més coneixements, experiències raonades i condicions personals naturals o adquirides posseïm, millor).

Hem d'anar conquerint a l'amor al pròxim tots els nostres actes i oficis amb tots el seus aspectes i detalls. L'oració, l'estudi, l'ascètica, l'obediència, la castedat, la pobresa, la paraula!

Es el punt de partida, quasi el tot de la unió. El llibre "En el corazón de las masas" serà un auxiliar molt principal en aquesta tasca.

La unió se'ns presenta així com un problema profund i personal. Ve a confondre's amb la nostra tasca única: el deseiximent de l'home vell i el creixement de l'home nou segons Crist.

No és doncs un superficial problema diplomàtic. Adquirir unes maneres socials, tenir un caràcter conciliador o entreternir-se fent societat amb aquest seny mercantil traçut per a saber adaptar-se tota circumstància al propi profit.

Ni tampoc quelcom exterior, un sistema, una organització. Això seran excel.lents aglutinants però la solució de la unió és dins de cadascú.

Hi ha el perill de dedicar-se exclusivament a realitzar o enyorar certes formalitats i estructures de la unió i també de reduir la seva responsabilitat a uns quants "organitzadors". Seria no donar-se compte de la profunditat humana, intimitat personal i trascendència cristiana de la unió.

- - - - - - -

La vida en el Seminari és social, de comunitat. Magnífic camp per exercir el nostre cristianisme i preciós assaig per aprendre'n de cara als fidels i als futurs companys sacerdots.

Amb aquests formarem el presbiteri de Barcelona amb ineludibles relacions -almenys jurídiques-, i com - espectadors i espectacle dels altres, dins la solidaritat de la mateixa missió sacerdotal, que permet i exigeix la - creació de noves i més intenses formes d'unió.

I com que serem els mateixos, que ara formem - la comunitat seminari, els que formarem la clerecia diocesana, el nostre avui social és també en gran part profecia del demà.

Per tot això la vida de comunitat mereix una - veritable preocupació per part de tots nosaltres.

- - - - - -

El mal en la societat

Ja que tots patim els efectes del pecat original, la nostra vida social no estarà exempta de las seves repercusions: egoisme, enveges, vanitat, complexes... Tot això es pot donar entre nosaltres amb més o menys freqüència, amb més o menys consciència.

Hem de ser realistes amb la societat, comprensius amb els altres i exigents amb nosaltres mateixos. Hem de fer-nos violència. Hi ha vegades, per exemple, que vo - lem justificar la nostra actuació dient que tenim bona voluntat, que fem el que podem. I potser trobarem que no és veritat, si aprofondim. La bona voluntat està lligada a la nostra manera de ser. Si som individualistes pot passar - que ens acontentem en traballar per a la unió amb una bona voluntat individualista. El nostre treball per a la unió - serà fals. Cal primer extirpar de la nostra personalitat - l'individualisme. Amb aquesta purificació farem autèntica la nostra bona voluntat.

Per mitjà d'un exàmen de consciència exigent i aislat de les influències ambientals que obcequen, hem d'anar descobrint cada dia les nostres "faltes de caritat".

Totes aquestes misèries personals projectades a la societat fan que aquesta no sigui pas un paradís. Viu

re en societat costa perquè suposa topar amb les misèries del pròxim que indirectament, o alguns cops singularment i directa, ens perjudiquen . I humanament esdevé gairebé impossible no reaccionar tornant mal per mal, no cercar - compensacions -almenys criticant...- als nostres perjudicis, lluitar per la pròpia subsistència i predomini, buscar estar còmodes dins la societat.

Per això necessitem inserir en la nostra vida el sentit redemptor, que ens fa avinent el mateix sa - cerdoci. Només així treballarem pel millorament de la societat. Vencerem el mal amb el bé. Combatent el mal no - pas amb les seves mateixes armes: Acceptar amb amor el mal, patir les seves conseqüències i lluitar des de l'exemple fins la paraula, amb estreta unió amb els altres militants decidits del bé, per a ofegar-lo.

Aquest sentit redemptor centrarà els nostres esforços, encaparraments i treballs en el que val la pena. S'evita així el perill de tornar tragèdia i desfici tota actuació social. Sabrem ser sanament irònics davant certes situacions. Sense esgarrifances i escarafalls poc baronívols. Per exemple: no estarem sempre apunt de saltar -corregint-lo- sobre aquell "ideòleg" que creiem fatídic per a la societat, ni ens desanimarem pels càrrecs mal donants, ni convertirem la majoria dels nostres judicis socials en lamentacions, ni passarem la vida perplexes, ingenuus i es - tranyats, sospesant les malvestats de les que és capaç l'home. Res no ens distreurà de la nostra tasca social, que serà un constant i eficaç anar fent. Serè en la fe, incommovible en l'esperança, ardorós en la caritat.

- - - - - -

Diversitat - Unitat

Un fenòmen social que cal comprendre és el de la diversitat. Una societat autentica no és uniforme. Els seus membres són diferents, tenen maneres de pensar, caracter, trets educacionals,... diferents. Això és dins d'una justa proporció legítim i bo.

Pràcticament costa d'entendre. Necessitem voler

ser comprensius. Sinó espontàniament condemnem, ens impacientem davant el pròxim diferent del "jo". Llavors es creen un llast de recels, de ressentiments, que enrareix l'ambient i ens incapacita per conduir-nos amb franquesa i naturalitat.

S'ha de superar el nostre encongiment, la nostra mesquinesa. Saber acceptar el company tal com és. Sovint volem els altres segons les nostres conveniències o els hi exigim que siguin un florilegi de qualitats.

Rebutgem i desvaloritzem tot el que no és "ben educat"i coincident amb les nostres maneres de fer. No cop sem la veritat si no se'ns presenta com la volem. Quants cops perquè aquell ens sembla maleducat, ingenu, ignorant o antipàtic ja no en fem cas ni procurem servir-lo. Hem de ser prou oberts amb tothom per a saber posar-nos al seu lloc, en la seva pròpia pell.

Tants cops per falta d'amor desertem de la veritat, restant energies a la mateixa societat. Discernir i assimilar les veritats apostòliques, socials, polítiques,... és tasca fonamental per actuar. Es lamentable que l'estil de certes discusions, l'exposició de certs criteris, per exemple en revistes, faci sospitar que manca amor, que per tant no serveixen.

Tots coneixem gent gran i respectable, als que hem descobert algunes incongruències en el seu seny cristià. Notícies posteriors sobre algun fet de la seva vida vénen a servir d'explicació. Es el perill d'anar creixent i fer-se vell. La mútua convivència al cap d'anys pot tornar més difícils les nostres relacions. Si hem anat a reure i no a donar ja n'estarem cansats de la vida social i ens convertirem en els capitalistes del mal humor i el derrotisme. I segurament que ja haurem destriat els membres de la comunitat amb amics i enemics. No hem treballat per a la unió sinó per a la divisió. Siguem prou valents per a recobrar la puresa de la joventut, ensorrar valles d'antics incidents i rancúnies, d'interessos creats.

Existeix també el problema de l'amor als que creiem malignes per a la societat. "Estimar el pecador,

odiar el pecat" però no diguem pecat a tot el que fa el pecador. Millor dit: no podem definir a cap home com a pecador. No hi tenim dret. Així no defallirà el nostre amor a tot company, si ens imposem a l'espontània presumpció de definidors.

En la societat hi ha d'haver també diferenciació de tasca, de lloc social; s'ho porta la mateixa organització de la societat. En la nostra comunitat es dóna poc perquè la nostra vida de formació es desenrotlla homogèneament. Per demà -i ja avui tendencialment- es donarà molt.

Tots hem de treballar per a trobar la nostra "Especialització", almenys en el grau mínim dels nostres matisos personals. Lliures tant de la mania de voler trobar-se molt "especials", com de tot intent de "pujar" i d'aquell esperit que sembla buscar en l'especialització la liquidació de l'obediència.

Ara al seminari ja cal tenir en compte "el propi lloc". No servim per a tot. No valem igual ni per al mateix, encara que siguem companys. Devegades defensem un comunisme estúpid. De tot ens veiem capaços, de tot hi entenem més o igual que els altres. Potser per això no sabem escoltar al pròxim, no sabem escoltar-nos mútuament, ni col-laborar. Per exemple: dins la societat hom té la impressió molts cops que hi ha companys que semblen elements dirigents naturals. Si un no ho és, li sap greu i és difícil no agafar malícia a aquests membres de la societat. Desapassionadament i ajudats per l'opinió dels altres hem de procurar reconèixer aquests companys i posar-nos al seu costat amb afany de col.laborar, prescindint de defectes de forma que puguin exhibir. Si no hi estem d'acord hem de saber expressar-ho amb franquesa i serenitat. D'una o altra manera no entorpim el dinamisme de la societat sinó que contribuïm a la seva vitalitat.

Hem de saber trobar el nostre lloc i respectar el lloc dels altres. La societat es va empobrint quan els seus membres es senten capaços de ferho tot i de censurar-ho tot.

La veritat de la nostra limitació al mateix temps que ens fa adoradors de Déu ens ha de fer col.laboradors dels

altres homes: sers socials organitzats per a una tasca comunitària.

La manera més clara de contribuir pràcticament al bé comú és contribuir al bé particular del company, però no l'única, a la comunitat també hi ha tasques de bé comú. Cal col.laborar-hi. Caure-hi en què exigeixen la nostra col.laboració.

Hi ha una fonamental manera de contribució al bé comú que en podríem dir: "portar el meu missatge". És una disposició habitual de senzilla i seriosa franquesa que aconsegueix fer fecunda i unida la nostra diversitat. Per caràcter, educació, aficions,... veiem més vives i més clares que altres companys certes veritats particulars. No ens ho hem de quedar per nosaltres. Hem de saber comunicar-ho per al profit del pròxim. Tots tenim la missió d'orientar i vivificar els companys en algun aspecte.

A través del diàleg en el que cadascú amb sinceritat exposa els seus punts de vista es va teixint aquest "missatge personal" que és un dels serveis més enriquidors per a la societat.

- - - - - -

L'amistat fet difícil i necessari

En una societat ben unida hem de trobar-hi amics cèl.lules de membres que entre ells estan enllaçats per els vincles intensos i personals de l'amistat. I aquestes cèl.lules han de servir -mitjançant la comprensió dels altres companys i per la seva recta orientació i conducta- al bé comú de la societat, encara l'han de fer més unida i més rica.

No sé si entre nosaltres es dóna molt l'amistat. Hi ha moments claus on es pot veure si es tenen amics de veritat i bastants cops potser sembla que no. Ascèticament es pot superar. En alguns moments de la vida deu convenir per tornar més entranyable i integral la nostra unió d'amistat amb Jesucrist. Però potser normalment necessitem precisament de l'amistat dels altres, d'algú, per ser més bons, més apostols.

Certament que és molt pràctic per als que volem estimar a tothom tenir al davant a uns quants per a estimar. Es així com s'estima a la humanitat, estimant a tothom a través del nostre amor a l'amic. El concret dóna l'audàcia de l'universal. (També quan aquest amor és sols egoisme concentrat pot convertir las cèl.lules en cercles tancats, la comunitat en un ambient histèric o escèptic de separatisme i la clerecia en una "classe social" amb les seves mentides civilitzades com tota classe social).

Potser el que ofega en nosaltres més l'amor d'unió i l'amor d'amistat és el tancament individualista. Molts factors de la nostra vida hi ajuden: la vida reglamentada dissimula les necessitats del pròxim, els problemes individuals. I és fàcil que encaparrats en les nostres ocupacions no ens fixem amb ningú, ni veiem cap mà ni cap bé dels altres. Es una vida on no hi ha perills que uneixin, no hi ha ambient de lluita per a les necessitats primàries. Per sentir-se lluitador, en perill, cal tenir molt afinat l'esperit.

Dins el marc d'una societat sense amics, un complexe d'inferioritat ennuega tota veritat massa personal. Expressar-se molt entranyablement sembla un acte d'anarquisme. Llavors mica en mica convertim la vida social en afer de galeria, d'escenari, impossible a l'amistat. La nostra vida d'estudiants encara accentua la consciència individualista. Influeix perquè acostunen a demostrar-nos valors -inclús quan parlem del temps-, a sentir-nos valors en tot lloc. Està clar que sabem també que el que ens escolta ens prova, ens "valora"...

- - - - - -

Un altre perill és l'esperit de traball en el qual preval l'obra sobre l'home. S'estima més a l'obra. A l'home sols en funció d'aquesta. "Avui el senyor somriu al subaltern -demà ni el saluda, és que ja li ha fet el servei que l'interessava". L'home -en quant la intenció del dirigent pot estrafer la finalitat natural de les obres- deixa de ser objete de la tasca social. Políticament és l'estil dels totalitarismes i dictadures que construeixen grans monuments amb l'esforç i les privacions del poble.

Es un perill que ens assetjarà tota la vida. Pot deformar el nostra zel i convertir-nos en pastors de mentida, toçuts en portar a terme les seves dèries per esperit de triomf o d'amor propi. Una forma més subtil d'aquesta aberració és l'apostolat carregat de "segones intencions", exercit amb tarannà de negociant: quan busquem més el soci per a la organització que la conversió cristiana de l'home. Més el nostre benefici que el seu. L'hàbit de sempre només buscar porta a no estimar quan creiem impossible treure alguna cosa.

Aquest criteri pràctic ens allunya de l'home, perquè ens acostuma a no apreciar-lo com a home sinó com a objecte, cosa útil. Aquesta deshumanització nostra barra el pas a tota possible amistat, i si el mal s'agreuja esdevenim incapaços de tot contacte humà. Al final tothom haurà de desconfiar de nosaltres... Anar a l'home, buscar la persona a través de les nostres relacions i organitzacions amb el suprem interès d'estimar segons el manament de Crist és l'advent necessari de l'amistat.

Pot passar també que hi hagi en la societat falses cèl.lules, formades no per la veritable amistat sinó per un aspecte exclussiu o per malaurats sucedanis d'ella. De vegades en alguna conferència es pot observar com el ponent sempre mira cap un cantó, és perquè ha connectat amb algú o per la seva agradable fesomia o pel seu posat atent de constant afirmació amb brandaments de cap... Quan una cosa insignificant com aquestes dóna lloc a una cèl.lula d'amistat, aquesta farà més nosa que servei a la comunitat. Pel seminari seria una amenaça particularment tota cèl.lula amb sentit conscient o inconscient- de classe.

- - - - - -

Per ser homes socials de veritat hem de viure en la infantesa espiritual evangèlica, que vol dir simplicitat, naturalitat, obertura, receptivitat. Sinó mal si son realistes, mal si no ho som. Sempre la nostra dignitat d'adults ens farà calculadors mesquins, plens de drets a exigir i sense més deures que els suficients per a "pagar" els drets otorgats pels altres, una justícia ben poc cristiana! Convé néixer de bell nou. Hem d'anar omplint la nostra vida d'aquest misteri de la vida cristiana exposat per Crist en el

misteriós col.loqui amb Nicodemus.

Tot plegat podríem resumir-ho amb una paraula - plena de sentit ètic i eclesiàstic: hem d'aprendre a ser poble. Hem d'anar fent de les societats en les que ens trobem un poble, una unió de persones que cerquen ajustar cada dia més les seves relacions a un humanisme ple d'evangeli. Per això treballa la J. O. C. en el món obrer, per això treballen els veritables polítics cristians en les seves nacions... Per això podem treballar nosaltres en la feligresia, en la Diòcesi, en la vida de comunitat.

Josep Hortet

II Teologia

- - - - -

Debéis sentir verdaderamente en vosotros el el sentido de la responsabilidad acerca de - vuestros hermanos y aceptar la preocupación - que ello os dé. Es todo un programa que para desarrollarse tiene necesidad de una atmósfera de intimidad, de mutua confianza y de alegría fraternal.

R. Voillaume

PARABOLA ATLETICA

En el magno estadio los equipos de las diversas provincias disputaban una prueba atlética nacional. Es necesario reconocer que ni sus éxitos ni sus marcas llegaban --con pocas excepciones - a un nivel notable. Pero eso sí: muchos corrían llenos de buena voluntad, de buenos deseos de mejora.

Sin embargo junto a la pista se desarrollaba un espectáculo curioso: los atletas del equipo de una de las provincias, sentados en la hierba, no habían tomado la salida. Era precisamente uno de los mejores equipos, quizás el de mayor clase y experiencia. Pero sus atletas no corrían, y, rodeados de un grupito de aficionados, explicaban sus razones.

Uno de ellos, quizás el de más edad, pulcramente equipado, decía: "Amigos, yo no corro. No haríamos un buen papel digno de nuestra clase. Antes sí que teníamos un buen equipo!... Hicimos carreras muy buenas. Pero ahora... Sí, ya sé que los otros equipos corren. Pero fíjense qué mal, tienen buena voluntad y nada más, pobrecitos. No saben lo más elemental. Si no vamos con cuidado correríamos tan mal como ellos. Pero no lo podemos tolerar porque nosotros tenemos una tradición... Además, en confianza, les confesaré que nos han dado unas camisetas que nos van pequeñas. Nosotros así no podemos correr. En cambio recuerdo que en el año..."

Otro de los corredores, el capitán del equipo, creo, también ante su público de media docena de aficionados se explicaba: "Créanme, para correr una carrera como esta es necesario prepararse bien, ser precavido, prudente, estar bien formado atleticamente. Sino, nos exponemos a un fracaso. Fíjense en los otros equipos: no están bien preparados. No sigamos su ejemplo, entrenémonos, estudiemos bien las reglas, sí, sobretodo, las reglas bien sabidas... ¿Qué dice Vd? ¿Qué será tarde?. !Oh, no amigo! primero lo primordial: la formación. Después ya correremos.

Un corredor joven, decidido, decía -algo apartado de los demás- a sus tres o cuatro incondicionales: "Lo que nos falta a nosotros es unión. Mirad como corren los demás, nosotros les ganaríamos enseguida. Pero nos falta unión, somos individualistas. La solución es lograr un equipo unido y lanzarnos a la carrera. Yo ya tengo mi plan; he pensado un equipo a base de varios corredores nuevos, amigos míos, que seguirían mis instrucciones. Pero es necesario ser prudentes que no se den cuenta los otros... ¿Qué si pienso poner a Pepe?. No, no puede ser, corre demasiado. Además lleva una camiseta verde, rompería la unidad. Pondré a Faustino, que, además es amigo del presidente de la Federación. Hay que ser políticos...

No falta otro corredor, también joven, también muy bien equipado, que echado en el suelo repetía tediosos: "No hacen nada, es un asco. Los otros corren, claro que no saben. Pero nosotros no hacemos nada. Además la hierba está mojada y yo en estas condiciones no corro".

Sólo dos de los corredores del equipo habían tomado la salida. Pero ¡ay! con escasa confianza, ¿cómo iban a lograr algo con sus compañeros inactivos?. Cumplirían su deber, correrían, aunque fuera un sacrificio vano. Pero -naturalmente, con esta triste moral, su carrera no era demasiado brillante, y, poco a poco, perdían velocidad.

En el banquillo de los preparadores, el equipo suplente -de los juveniles- contemplaba los discursos de sus titulares. Y quizás se preguntaran si cuando les llegará su hora harán lo mismo o serán capaces de conseguir esto que parece tan difícil: correr juntos.

EN TORNO A UNOS ESTILOS

Tenemos conciencia de las dificultades que ofrece el modo de presentar y transmitir la doctrina de la que seremos constituídos predicadores. La dificultad de que sin rebajarla ni comprometerla pueda ser comprendida por todo el pueblo. Dificultad de comprensión de la que somos nosotros -y no la doctrina- los responsables.

Tenemos conciencia de que demasiadas veces nuestros escritos se pierden en una difusa y lejana abstracción. El lenguaje es poco cercano al de los oyentes, tiene para ellos poco atractivo, poco mordiente. No es un instrumento eficaz.

Hoy quisiéramos reflexionar algo sobre dos soluciones que -entre nosotros- tienden a dar algunos llenos de buena voluntad y celo para superar esta deficiencia. Es importante y urgente reflexionar sobre la posible parcialidad de estas dos soluciones precisamente porque las dos emprenden un buen camino pero -y esto es lo grave- lo emprenden mal o se detienen demasiado pronto. Ello podría tener la lamentable consecuencia de que desprestigiándolos, nos apartaran de unos caminos que es necesario recorrer, pero recorrerlos bien.

Las descripciones que damos de estas "soluciones" son sin duda caricaturas. Es posible que nadie las sostenga así. Además existen en ellas muchos matices. Pero no se trata aquí de unas personas, sino de unos peligros a evitar.

- - - - - - -

Una de estas soluciones es la que -con perdón- podría llamarse "moderno-popularista". Quiere llegar al hombre de la calle, del tranvía, y ello a base de situarse -dice- a su altura. Por esto cree mucho en la eficacia de la anécdota, del chiste, del juego de palabras. Todo ello en dosis masivas. Además tiene pretensiones de modernidad -una modernidad "sui generis"- que se manifiestan en el desparpajo, la sorpresa y una pretendida originalidad convertidos -

en géneros literarios. Su máxima preocupación es mantener la atención del lector, sorprenderle. Y entre sorpresa y anécdota, inyectarle-dicen- una pildorita de algo "sólido

La otra solución podría llamarse -de nuevo es necesario pedir perdón por esos calificativos- "tradicional indigenista". Sus cultivadores están plenamente convencidos de la necesidad de no desarraigarse, de que debemos hablar al hombre de "aquí" según los modos tradicionales. Esto lo repiten sin cesar; casi parece que sea lo único necesario. Pero este estilo tradicional algunos lo van a buscar -a copiar- en el estilo de hace ya bastantes años. Y con ingenuidad se cree que repitiendo unas palabras "nuestras", con un tono solemne y a la vez sin relieve - la excusa es "nuestra" sobriedad - se ha hecho lo necesario para mantenerse en la tradición indígena. Por otra parte se identifica con excesiva rapidez lo tradicional con lo cristiano, y por ello se cree que basta una acción conservadora, de espaldas al futuro y a toda concepción progresista de la comunidad humana.

- - - - - - -

Las dos soluciones padecen de un mismo mal. Son soluciones de fachada. Los hombres pasan por delante de nuestros edificios abstractos y desencarnados sin caer en la tentación -inexistente- de entrar en ellos.
Remedio: unos han visto que en otras calles pintaban de colorines las fachadas y se apresuran a imitarles; los otros abominan de la frivolidad de los colorines y claman por los materiales nobles y tradicionales, pero en realidad se contentan con remozar las fachadas a base de pobres imitaciones.

Pero en uno y otro caso, el edificio, por dentro, queda igual. En uno y otro caso creen que la adaptación es una simple cuestión de vocabulario, de aparentar un estilo de hoy o de aquí. (Es una consecuencia del menosprecio que por lo "literario" existe a menudo en nuestros ambientes. Menosprecio ridículo y pedante que falsea el planteamiento del problema.)

- - - - - - -

Son soluciones a mitad de camino. Pensando que debemos escribir para el hombre de hoy o de aquí se olvidan de dos cosas: 1º del hombre, 2º de juntar el aquí y el hoy.

Lo más grave es que se olvidan del hombre. Son soluciones superficiales. Creen poco en el hombre. Quieren engañarlo con palabras. Olvidan que hay en él algo más -algo más hondo- que lo determinado por las circunstancias de tiempo y espacio. Y son soluciones perezosas: quieren ahorrarse el propio esfuerzo de una adaptación personal de raiz. Esto es, creo, lo más grave.

Hay que llegar a la raiz del hombre. Y, evidentemente sólo se llega si se parte de nuestra raiz. ¿No es esto lo fundamental? Y llegaremos al hombre de aquí y de hoy si nosotros estamos plenamente edificados en nuestro espacio y en nuestro tiempo. Es la única solución. Pero si entre nuestra personalidad y el "hic et nunc" hay un abismo, fracasará todo intento - artificial - de adaptación. Por eso mismo debemos desconfiar cuando el esfuerzo de adaptación se nota demasiado. Lo malo, en el fondo, es esto: que sea necesario un esfuerzo de adaptación.

• • •

En realidad una y otra solución esgrimen algo que -en realidad - tienen en un pobre concepto: unos "modernidad", otros "tradición".

Pobre concepto de "modernidad" porque la identifican con superficialidad. Y para hablar de religión a los hombres - aunque sea los de 1957 y vayan cada día al cine - no se puede ser superficial. La identificación entre hombre contemporáneo y hombre superficial es de un infame despiste. Se conseguirá su atención cuando se le hable al alma desde otra alma que él perciba cercana. Que para ello es necesario emplear un lenguaje concreto, vivo, ágil, espontáneo, es evidente. Pero si este estilo no nos sale de dentro - y no nos sale <u>lleno</u> de dentro -, todo será paja y ruido.

Y pobre concepto de tradición que duda de su vitalidad y fuerza para reflorecer a través de nosotros y

tiene que copiar sus manifestaciones de antaño. Y esa copia de la letra es miope y estrecha. La tradición viva ha de estar en nosotros, salir de nuestro interior plenamente oportuna para los hombres de hoy, purificada de las adherencias extrañas que no son propias de la tradición sino de una época pasada y enriquecida por el incesante progreso humano. - Que ello - en las circunstancias presentes- no puede realizarse sin peligro, es verdad. Pero es que no hacerlo sería aún más peligroso. Las posiciones de reacción son siempre - parciales y estériles.

- - - - - - - -

Claro está que para una cosa y otra es necesario, imprescindible, fundamental -repitámoslo aún otra vez- que nuestro espíritu crezca plenamente enraizado en las circunstancias de tiempo y espacio en que Dios ha querido situarnos. Si fuera así la adaptación no sería problema. Si - no es así, es un problema irresoluble.

Joaquín Gomis

Queremos apartar de nosotros la rutina de ciertos conceptos tradicionales, las formas de sensibilidad y actividad que se han adoptado - sin someterse a una crítica equitativa. No ignoramos que al hacerlo no nos sustraemos a la influencia de nuestro tiempo. Pero por lo me - nos seamos realmente nosotros mismos y no es - clavos de la rutina.

R. Guardini

L'"ESBOS DE TRES ORATORIS" DE CARLES RIBA

-ELS TRES REIS D'ORIENT - LLATZER EL RESSUSCITAT - EL FILL PRODIG -

S'esperava, ja de dies, en els nostres ambients artístico-intel-lectuals la publicació d'aquests poemes. Carles Riba els havia donat a conèixer en lectures mig públiques, comentant-los, i havien provocat un gran interès. Els temes escollits - tots evangèlics - i la mateixa forma de poema feren obrir els ulls; la densitat de pensament expressada amb el màxim sentit poètic, acabava de demanar la més absoluta atenció.

Molts descobriren per primera vegada el poeta; altres cregueren en una nova etapa o un canvi. Els amics, sense estranyar-se, veieren una continuitat. El poeta senzillament recollia els fruits d'una maduresa. Per ells era exactament el mateix autor de les "Estances"

Ara, ja ha estat complert el desig. Tots podran prendre el llibre, però, amb calma, amb reflexió devota, amb l'esperit sincer, ben senzillament. D'altre manera, no copsarien tota la llum que ha inspirat i ha sentit el poeta.

- - - - - -

El coneixement de la bellesa és el coneixement més humà. Es síntesi clara de pensament i sensibilitat com és l'home intel-ligència i sentit. Per això el contacte amb qualsevol obra d'art, quan l'espectador o el lector o el que escolta s'hi fan ben connaturals, arriba a constituir l'aliment espiritual humà més saborós i més nutritiu. Es tot l'home que es posa en tensió; és quan sembla més, aleshores, que la intel-ligència vol i sent i el cor entén.

Els tres poemes de Carles Riba corprenen d'aquesta manera. Tenen perfectament aquest equilibri humà

essencial a tota obra d'art que acull, en harmonia preci-
sa la veritat -l'ésser- de les coses i llur expressió sen
sible que són la cosa objectiva, tal com és en el món, en
tesa i sentida per l'home.

Les coses que són les idees en l'home són di-
tes amb les paraules justes per a representar la imatge -
ie la cosa, més viva o més esmortuïda o clara o obscura,
segons com cal. Dit en un ritme extern, més aviat, lent, on
ni sembla parlar pur el pensament profund que porta; però
àgil o pesat, o agut, o suau, o esquerp, o com sigui per
la força interna del ritme que lliga la idea amb idea, que
és del cor intel-ligent -aquest cor del poeta que sent -
nolt!

Uns temes d'Evangeli han estat pensats i sen-
cits dins aquesta forma bella. Vol dir, això, que no s'ham
pres fàcilment - com tantes vegades es sol fer per una ru
tina de ser cristians.-El poeta els ha trobat en el seu -
camí - la seva aventura poètica -, no per atzar sinó pro-
videncia i voler que duu la vida. Per això ho ha encarnat
com la cosa més pròpia. Tot ell s'hi ha llençat.

Si li pujava de dins el do com la màxima exi-
gència -exigència vital- no podia ser per omplir un buit
qualsevol o un desig efímer sinó per a sentir-se viu en
l'obra, reconèixer-se en veritat, acomplir el seu destí.
El que diu en el pròleg del llibre: "Mai ni la idea ni el
desplegament d'una acció poemàtica no havien demanat tant
de mi ni tingut tan de temps el meu esperit en un movi -
ment tant de fons".

Evidenment que la riquesa evangèlica li ha -
ofert i l'ha mogut a penetrar-hi. Però abans, quan s'hi -
compromet ia, ha comptat pas a pas, amb la més absoluta -
sinceritat, les possibilitats dels temes. I un cop a dins,
ha assentit amb la força més lliure per a entregar-s'hi -
de nou. No és estrany, doncs, que cada instant dels poemes
-instant perquè són vida humana- tingui una entitat marca
da: un és per a l'altre com si ells mateixos s'haguessin
convingut en l'acció. I és per això que en cada paraula -
s'hi veu el gest del poeta, tot ell que s'hi dóna. Es la
paraula per a la idea, en la imatge que se'ns apropa, per
una acció humana d'ànima divina.

Deu ser ben cert que el poeta s'ha trobat ric de la Paraula de Déu, que amb fe i amb gràcia, pel seu cor que demanava per gràcia, l'hi ha estat donat. Es com els temes s'han fet els seus poemes. Han nascut els seus personatges per a cercar-s'hi ell mateix, com si ho fos: "Com dalt d'un teatre... jo mateix em multiplicava en persones... jo les era totes... i era al mateix temps el cridat a posar ordre en la confusió, puix que tothom em deia el poeta".

L'hem vist en l'esperança dels Reis, en la fe de Llàtzer, en l'angoixa d'Isrofel, el fill pròdig, forjant el seu home. Es com ha pogut profunditzar en ells, a base d'aquesta identificació sembla; en aquest pla més evangèlic que mai, per temps i terra, ha tingut, bé que imaginat en l'escena, aquest contacte frec a frec amb Jesús, "vivint més que no pensant" aleshores, per endevinar ben bé els cors dels seus homes, que eren ell.

Així ha vingut més a fons l'essencialitat cristocèntrica de l'obra. De fet no coneixia res de l'evangeli si no arribava aquí.

. . .

El poeta ha donat a Jesús una posició trascendent en l'encaix dels poemes; sí, com a far i ànima. La manera ha estat - és apreciació nostra - no fer-lo un dels personatges en l'escena, el principal, sinó deslligar-lo d'aquest temps i espai exigits. A través mateix, però, dels personatges, no forjat com a somni sinó com a vida pròpia del que havia estat veritablement real. Jesús, així, essent vida i el que havia estat en cadascun en la seva paraula - de fe vera - ha vingut a ésser, podríem dir, com la paraula vivent de l'Església.

Alhora els personatges, en un testimoni ver i de paradoxa, han desenrotllat llur història en un pla inferior, doncs amb tota la flaquesa, en el pecat i la gràcia, i amb la fe que han cregut, pel camí, en la seva paraula, cadescun segons el que era. Es com Jesús ha estat en ells, per estar damunt d'ells. D'aquí ha vingut aquesta adhesió de vida a Vida que el poeta s'ha endevinat en la seva obra en la sintètica frase de Pascal, "Jesús és el veritable Déu del homes", per a poder-ne dir: "Per primera vegada es diu, i mai no s'ha dit més simplement, que cap a l'amor d'aquest

Déu s'hi va des de la compartida condició humana i des de cada situació existencial". Certament com els personatges dels seus esbossos. Ell ho creu i nosaltres també.

. . .

Els tres poemes suposen aquest fons comú. No obstant cadascun té una entitat definida que el fa independent dels altres. Però cal dir també que si aquest fons comú ha nascut clar als ulls de tots se'n troba un altre, imaginat de fora, bé que fonamentat, que els relaciona íntimament. Aquest, però, només es descobreix després d'acabada tota l'obra. I en ve llum, unitat i harmonia.

El poeta ha vist els seus poemes vitals, sobrenaturalment vitals en el pas d'aquest món, perquè són vida per la gràcia. Personifiquen el poema de la naixença "Els tres Reis d'Orient; la vida, "El Fill pròdig"; i la resurrecció. "Llàtzer, el ressuscitat.

I encara una altra explicació. Cada poema correspon respectivament a cadascun dels tres estats de l'home davant de la justificació, que ensenya la teologia. El "Llàtzer" (en la persona de l'Africà, el mariner naufreg que escolta la història de Llàtzer), l'home sense gràcia (l'infidel); "El fill pròdig", l'home pecador (que ja havia rebut la gràcia); i "Els tres Reis" l'home en gràcia. Es clara aquí també l'orientació cristocèntrica que els uneix per la gràcia de Jesús.

. . .

N. B. Es diu en el pròleg del llibre: l'autor d'aquests poemes no vol deixar en un equívoc el títol que els aplega. No són un esbós en tant que poemes, almenys intencionalment; sinó en tant que oratoris". I més, però resumim: ni es pensi que sigui "la fallida d'uns oratoris". El poeta ha sentit en el do que empeny només el fer uns poemes, però ho ha sentit de tal manera que semblava suggerir l'altra cosa. Tot el moviment de personatges, tota l'escena que veia, de tan viva, semblava portar-lo cap allí. Era, però, només cosa de fora. En el fons "l'obra escollia ella mateixa la seva forma", la de poema. I ell, el poeta, no ha volgut ser més. Ha fet el que senzillament li oferia el do i no s'ha deixat dur per una ambició. Per això veiem que aquests poemes són fruit d'una gran sinceritat i d'una humilitat (perquè és molt fà-

cil que l'artista es deixi enllaminir en casos semblants; i no seria qualitat).

Es, doncs, precisament aquesta lluita la que li ha valgut per a posar el títol. Hi ha estat reflexada la vida que ha donat aquests poemes i això qualsevol lector intel-ligent ho ha d'estimar.

. . .

ELS TRES REIS D'ORIENT

Es el poema de la simplicitat, de la pau, de l'esperança. On tot esdevé en el silenci preciós d'un camí. Lentament i devotament. Ben bé el misteri dels Reis "que han travessat deserts per adorar un nadó Fill de Rei i alliberador".

. . .

L'argument del poema segueix bé el text de St. Mateu enriquit amb imatges vives i precises. Solament unes addicions anecdòtiques se n'aparten, però donen al poema matisos de conte i d'ironia que el fan ser més humà.

S'hi poden endevinar tres parts.

Primer es descriu el camí que fan els reis; com pas a pas es van acostant a Betlem: la vida interior que els afanya en el camí; la vida externa igual de cada dia.- Després l'arribada a Jerusalem. I finalment, l'adoració a la casa, on s'hi ajunten els infants de tot el món i tots els temps.

. . .

La primera part. Els Reis fan via per un camí concret; el que els marca l'estel. Amb uns paisatges descrits concisament i plens de significació. Perquè el camí només s'entén a través del paisatge, que no pot ser abstracte.

Es desèrtic al començ: "la terra és broixa al llarg del riu profund"- "la terra és trista al llarg del riu constant". Després es va fent més assèquible: "Fins que ja ve garriga i alguna torra antiga coronant, fosca, un poblet i un tossal"; encara que no es deslligui de l'aspror muntanyenca de neu, que és desèrtica, "fantasmal". Però ja és més humà: S'hi respira "el mar vivent, per l'aire més lleuger". Es el mar Mediterrani que estimem com a clima d'equilibri entre sentit i raó. Aquí, ja són a Jerusalem. El camí continua fins arribar a Betlem: El paisatge "se'ls dó

na obert a dolça mida humana" i l'estel, que brilla gran i clar, "s'hi trasllueix, ja quasi sense cel per decli - nar". A Betlem, és la casa entre "un esclat de brots d'u na grassa figuera i un pou" i hi ha la Mare amb el Fill.

Així s'ha volgut anunciar cada pas com sugge rint l'ànim dels Reis, marcat expressament en aquest crei xent d'humanització, perquè el paisatge estigués impreg - nat del misteri. I d'humanitat, precisament perquè Déu es fa Home. El poeta, d'aquesta manera, ha extès l'acció a les coses com un personatge més per obtenir una unitat es piritual més viva i més plàstica.

. . .

Doncs així la vida interior dels reis va pa - ral-lela als canvis de paisatge. I té un fonament. Déu - per l'estel els ha mogut a fer el camí, aquest camí con - cret, i és Déu que els alimenta i enforteix la fe. Déu - que posa el paisatge dóna la fe i l'esperança: la gràcia.

. . .

Vegem con existeix aquest paral-lelisme.

Comença el poema sense explicar paisatge, pe- rò suggereix el desert i l'estel al davant. Amb el camí, ja de-dies, la fe - el fan tant sols per fe el camí -els ha portat a elevar-se per damunt de llur ciència humana, "hauran així de llurs mirades ambolit la tristesa d'es - tar sempre lligades pels nombres i pels mots sabuts per endavant"; la idea del Messias sembla difusa, però ja re- demptora: veuen que l'estel "atreu estranyament com un - amor que ampara tot semblant que allunya la cara".

I es concreta el paisatge: "la terra és broi- xa al llarg del riu profund". L'aspror i la sequedat del país posen a prova als reis i la comitiva. Aquesta no en- tén res, "no sap tanta esperança a on va"; els reis, en - canvi, afermen més la fe. Es veuen realment els homes - sants que saben afrontar totes les dificultats. Les parau les del poeta són ben posades i profundes. Pels Reis, "Déu en cada instant és un pur començar", Déu és clar als seus ulls perquè neix en ells sense records dolents que ho im- pedeixin. I és que el camí broix els dóna la puresa d'o - bra i pensament. Tot és u: hi ha aquell "sentit que estel i pas acorda", que és fidelitat a la crida de Déu.

Continua la mateixa terra, però ara és trista al llarg del riu constant. Els reis recorden simplement - sense adornar-se'n l'estat de la humanitat pecadora - la terra és trista - agudament i fortament; "tants, tants - ulls desatesos tret d'ara en els records". I és ara - amb aquestes imatges tràgiques-al llarg del riu constant - quan se'ls revela tot el perquè del Messias: "que tots - cercaven com perduts aire enllà, que es mostrés el Rei - que sempre salvi, i els pobres els primers, els pobres - que s'apinyen com l'animal que bela". Amb aquest pensa - ment, ja clar, deixen el desert per entrar a prop dels - homes. Arriben a Jerusalem.

La vida externa del Reis, anecdòtica; no pot passar-se per alt. Es un punt que dóna un colorit extraordinari al poema. Per ser conte i humana.

Si han estat imaginats plens del misteri de Déu no per això han deixat de ser humans. El poeta els - ha volgut com nosaltres també, i així ens els presenta...

Es a cada etapa, en el descans merescut del camí, que fan el son sota la capa, la capa de conte, que els dóna misteriós abric, i mengen i riuen, però "beatament"i "de savi cor"i "cortesament"com pertoca a reis, i a reis de Déu. Es bonic i adequat que els posi el riure als llavis: el bon humor sempre serà una de les debilitats més nobles de l'home i ennoblidora.

De la segona part cal remarcar la genial escena irònica de la comitiva sense oblidar però la descripció de l'escena majestuosa del consell que els determina a veure a Herodes.

"Molts es torben; alguns riuen per sota el nas;
ja un secretari anota, reforçant la cursiva,
que el viatge ha estat un fracàs".

Els secretaris semblen personificar la rutina, - l'home que creu però mig se'n riu; i no l'home qualsevol sinó el que té missió -per nosaltres el sacerdot sense ideal. El poeta els mira amb ironia.

. . .

La tercera part pot considerar-se, almenys, com el més emocionant del poema. Per grandesa i per simplicitat. Ens plau transcriure un fragment.

"El camp se'ls dóna obert a dolça mida humana.
Fan cap, ja de vespre, al poblet.
L'estel s'atura al cim d'una casa - la casa:
entre el camp i un carreró estret,
la designa el quiet fulgor de l'alta brasa.
Al costat de la casa, sota l'esclat de brots
d'una grassa figuera, hi ha un pou, amb una dona
que treu aigua i que els mira d'un sol cop d'ull a tots
I entra dins, sense pressa, i en surt portant el Fill
i s'asseu al llindar. Que tot ha estat senzill!

- - - - - - -

I encara que ells no en feren cap escrit,
se sap que el Fill de sobte va dreçar-se
emportant-se les mans que el tenien pel pit;
i va semblar que tota la vida orba, esparsa
dels temps pujava amb Ell prenent poder i sentit
-eterns com en el Mot que fou Llum en ser dit-
I ja tothom comprèn el que és vida en la vida
i el que es vida en la mort...."

. . .

El poeta ha volgut remarcar la importància de la realitat del passatge amb dos relats (Nosaltres hi veiem aquella posició trascendent de Crist que dèiem. Per això el segon relat). El primer -pot dir-se dedicat a la Mare de Déu- és ple de la dolcesa humana maternal, però senzillament divina "amb un pur llenguatge que no sona".

L'altre - el propi de Crist - descriu, amb imatges vives i precises, el gest redemptor del Fill que ha vingut a salvar els homes. Majestuosament, trascendint l'espai el temps, absolutament diví. La Mare és la Corredemptora, que ofereix els

braços. Crist és el Rei que venç el pecat i puja amb cada home perdonat - tot el Cos Místic - a la victòria.

. . .

L'adoració dels infants, tot i ser popular, conté el més profund sentit teològic de la redempció. El que ha obsessionat al poeta: que Crist és el veritable Déu dels homes. Així és com els infants de tot el món i els temps "en cercle immens", dels rics als miserables, "lluents com animals que es crien per l'ensunya", adoren a Jesús, per a configurar-se amb Ell en el sacrifici, en la puresa de cor, per a rebre la seva gràcia ("una espurna de sang divina"); determinacions que són la confessió del poeta, que com tots era allà. L'escena és veritablement emotiva i es comprèn, - com infant, el Misteri.

LLATZER EL RESSUSCITAT.-

Si l'altre poema té un aire de llegenda, o de cosa llunyana que no podem abastar fàcilment, o passada, - que mirem com infants, aquest és, des del començ, ple de - presència actual, on l'acció i les paraules s'entenen, gairebé, com si estéssim al davant.

El poeta ha pensat el poema d'acord amb una antiga tradició, que explica com Llàtzer va arribar a Provença i fou bisbe de Marsella. El tema que refereix és una - conversa tinguda entre ell i un mariner naufreg, l'Africà.

S'hi podem entreveure dues parts. La primera, un monòleg, quasi, de l'Africà que explica la seva aventura ironitzant, si ve bé, el que ja sap de Llàtzer. A la segona, parla el ressuscitat, a punt a la pregunta de l'altre que creix interessada fins a la conversió, que es suggereix.

L'acció del poema és curta. Acompanya solament amb justesa el diàleg dels dos protagonistes. Es llur gest de mans o de mirada o el passeig que fan. Al capvespre, a la platja, on la conversa dura, fins a fer-se fosc, amb - els matisos del paisatge canviant per la llum de sol po - nent i lluna d'alba que semblen unir a manera de símbol - l'acció i les paraules. Es així acció i paisatge tota una sola cosa, que s'encaixa en l'obra, enmig de la conversa,

essent talment com un respir dels personatges i una delicada representació plàstica de l'esperit del poema.

"Llàtzer, amb una dolçor tota precipitada
agafant-lo pel braç, suggerí la tornada;
com si li fos precís de caminar
per a parlar.

L'hora foscant girava cap a una alba de lluna
Al llarg d'uns tamarius, pel capçal de la duna,
van a trobar el camí. Llàtzer, que té el cor ple
del que ha sentit, tot d'una,
"Germà", comença ... "

. . .

L'acció és l'expressió plàstica de les paraules però el diàleg és l'essencial i ocupa la major part del poema, com és de suposar.

Es plàcid i vehement. Tal com són els personatges. Llàtzer li dóna tota la serenor cristiana, la seguretat de la fe i la caritat més fervent. L'Africà, gairebé tot el contrari, l'apassionament, el dubte que s'excusa en la mentida i la brusquedat irònica, però amb cert primi i visme i senzillesa de qui cerca i no troba. No obstant ressa en cada moment, fins entre el parlar seguit del nàufreg, el posat i l'esperit de Llàtzer, que tan suau i tan en el fons del cor bo de l'home sense voler no pot sinó aparèixer Es el nom de "germà" que surt sempre dels seus llavis.

Aquestes diferències tan marcades, de fet, no són més que la personificació de dos móns essencialment distints cristianisme i humanisme, la gràcia i la natura. I el diàleg no fa més que moure's dins aquests dos corrents.

Amb aquests contrastos hi ha una intenció lenclara, que és el fi del poema: ensenyar que l'home només com a cristià aconsegueix la seva plenitud; que Jesucrist és la Gràcia i la Vida dels homes; que Ell és el veritable Déu dels homes.

. . .

Però si això es veu en el to del diàleg, les idees exposades, i ja viscudes, ho demostren evidentment encara més. Ho direm breument.

El poeta diu, explícit, al principi, que l'Africà "coneixia per Llàtzer la història de Crist; però es reconeixia molt millor en la d'Ulisses". Les paraules del - naufreg són en aquest estil. Es ell que es vol a sí mateix i no li cal la "màgia" com Llàtzer. "He tingut voluntat - per a poder dir meva la força que em venia, fins al cor, de no sé quin brut roquer de vida on el món se sosté" Així ho ha vist en la seva aventura, en els naufragis dels quals - n'ha sortit salvat. I diu el que el mou a creure-ho així. "¿per pur afany de viure? ¿o per manera d'assaborir-me lliure? ¿ o per l'horror-jo crec això - d'haver vist a la mort la cara?" Es ell que vol i que pot, però és perquè no troba la felicitat. La seva manera - el seu humanisme que vol sol- no li pot obrir les portes de la mort per la vida.

. . .

Llàtzer entén el valor de la vida aquí baix i l'estima - va voler els seus dies i ressuscitar - però sap que no val sola sinó que tot és per la gràcia de Crist. - "Sóc el Ressuscitat, en tant que per la Gràcia vaig ser - tornat a mi..." I és per Crist, que és la Vida, que els - actes humans pervénen plens. "Puix... que he vist la Vida, conec millor el meu risc, i és per cada acte meu que la - Vida em depura, i en cada acte tallat a la Seva mesura". Si creu en l'home - "en el cor" - i hi creu certament, és en quant ha rebut per la fe i la gràcia tota la força. Perquè no es pot conèixer ben bé el cor sense la fe. "El que hi ha en el cor de l'home, Crist ho sap".

Però si sap el que es pot amb aquesta Gràcia també sap que és do i pur voler de Déu. Es del Misteri.- Crist la dóna a qui vol i quan vol. Així ho deixa entendre en el relat de la resurrecció. No és pel miracle mateix que la gent creu sinó a la paraula de Jesús, expressa, de després.

. . .

"Però, en un rotllo a part, els doctors de la
discutien, ells i llurs mans: pleta
un, venint cap a mi, vociferà: "Agafeu-lo"!
I hi hagué un estupor
i semblà que prenia en la gent el rancor;
quan sobre els excitats caigué una veu: "Deixeu-lo"
No un prec de pietat, sinó un ordre de rei.
I els que havien de creure és llavors que cregueren,
retrobant Crist en l'acte que així, creient, perferen:"

I ho diu fortament a l'Africà: "Perquè si diferim en re dos pobres fills del llim, és a Déu que ens ha fet, no a nosaltres que importa"

El seguit del poema en què es parla de la mort i la resurrecció és llarg de dir-ne alguna cosa.

L'Africà, la mort de l'home sense gràcia. La seva imminència, que ell ha vist. Diu que era el seu rostre, exacte, que l'atreia a una escena sense públic ni -chors per sempre. No vol dir l'infern ni el llim sinó l'escena de la mort mateixa amb tota l'angoixa que ha de passar un humà com ell. I ha estat la seva.

Llàtzer parla amb la seguretat del que l'ha -viscuda: "et faria un report de com és i del que és on pogués dir no jo, sinó nosaltres". Es entregar-se a Crist.

"Però, morir, d'ençà que vaig seguir-la,
sé que és, a tot o a res, disposar-se a la Veu,
un absolut buidar-se per sentir-la..."

. . .

La resurrecció té un aire solemne, majestuós. Crist hi és presentat exactament, Ell, Déu i Home, el Rei i el Mestre, amb tota la seva glòria, amb tot el seu amor.

"Crist era dalt, al mig, creixent en la paraula
dita: aquell "Surt"! de tot elemental començ:
que crea que fa néixer, que és Llum fenent la Faula..
Oh el Mestre ardent, Maria! Marta, el teu Rei a taula!
Jo el vaig veure llavors
transfigurat com en els vostres cors
Tot ell fulgia en glòria:
amb el Pare i en l'univers
i amb l'Esperit, en Si un i divers.
I vaig sortir de mi, com per vivent memòria.
Sí, Crist era la vida unint tots els camins,
faç mateixa de vida, on totes les semblances
es feien fraternals; en aquells trets divins,
jo em veia jo, acceptat amb les meves mancances".

. . .

Volem fer notar finalment que el poeta ha inclòs en el relat evangèlic la lloança de la dona a la Mare de Déu (Lc 11, 28-29). Es ben posada i ens plau molt. Amb tot l'amor en fa aquesta versió tan bella con teològica.

"I parlà per tothom una dona del poble.
Sortint cap a Maria, la mare de Jesús,
que estava en un racó, guaitant amb ulls segurs
el seu Fill, amb un aire terral, però molt noble
-¿com t'ho faria entendre? - infantina i ensems
profundament arrelada en els temps,
corrent-li, doncs, cridà: "Sigues tu beneïda,
dona que en el teu ventre vas dar vida a la Vida!"

L FILL PRODIG. Es el poema de la vida humana. Per això dels tres el més complexe, dramàtic i passionant. També el més llarg.

El poeta ha vist el tema -"la paràbola del - ill pròdig"- d'una manera ben personal. Tot per a veure- i més clarament la part de Crist en el viure humà. Així o entén que el pare sigui Déu, segons el sentir tradicio al, sinó el pare carnal, un pare de família just i bo, - en cert; i identifica el fill amb el "jove ric" de l'e - angeli. El seu nom és Isrofel, nom hebreu forjat pel poe a que significa "l'incendi vé de Déu"! Com en els semi - es equival a la persona. Així desenrotlla la història. - er l'interès que té en sí mateixa cal exposar-la. Precis ament per a poder conèixer la psicologia del fill pròdig com camina el seu cor en els records, entre la mort i la ida); veure com Crist actua en ell mitjançant la Gràcia.

El poema està dividit en sis cants. Cada un - s un moment decisiu en bé o en mal, però sempre en bé, de 'aventura. Hi remarcarem els passos.

El primer cant.- Isrofel s'acomiada del pare. e'n va agraït perquè ha comptat amb escreix, però mig ze ós del germà -el germà bo-, que ha comptat i vigilat de luny el patrimoni. El pare pensa -i la mare plora- quin erà el seu camí, el seu bé i el seu mal, com usarà de - 'or patern.

El segon cant.- Es una conversa amb Nicodem, el cual n'és hoste a Jerusalem. Parlen de Jesús i com - arlaren amb Ell. Comença Isrofel. Conta quina fou la re cció davant la invitació del Mestre; que es sentí divi-

dit en dos "Jo" (que encara sent, però no tant). L'un, "L'altre", que dins de mi vol més que no pas jo" que el volgué - seguir (i que ara el força); l'altre que és superficial però que sent fort la carn, el va empènyer a estimar més el seu cor. Nicodem li respon del que va aprendre sobre la necessitat de renéixer per Crist, que és la vida, però no - massa segur, sense convence'l.

Només ha entès que ha d'abocar la seva vida, - com sigui és igual, i buidar-se; llavors, buit ja, cercarà la terra. Amb l'or patern s'obrirà a la vida.

El tercer cant.- Isrofel comença a viure en la disbauxa; se'n va lluny a país estranger. Juga, i si al començ la por de perdre li ha d'assenyalar el seu mal, el - guany l'aferma. Així, per tres soles monedes del pare, es fa ric i dobla la fortuna. L'orgull li puja i es pensa ser més que el pare. Llavors cau en l'excés de la luxúria. Troba la "dona" i amb ella escampa l'or a l'atzar. En aquest camí desenfrenat, un dia, llença la darrera moneda de les paternes (és la primera de les tres) a un pobre. "L'altre" el desperta - Crist que el segueix - i deixa la dona. Es - un record obscur i no s'hi retroba. Cercarà un altre camí. Encara no al Mestre.

El quart cant.- Comença de freturejar. En el - país hi ha fam. Es en una ciutat cega. Cerca sense saber - què ni com. Ve un nou amor, però clandestí i irrealitzable. La dona és Peitho, una verge consagrada a un déu misteriós que ell no coneix i gairebé se'n riu. De l'amor desenfre - nat passa a un amor inhumà, que no s'entén, sense plaer ni fills. Es una renúncia. No pot estimar com seria, però el cor arriba a sentir la seva força i la seva feblesa. Entén que tampoc és el camí. Ha trobat una soledat forçada que - no el duu enlloc. La vol lliure. Pensa així marxar a l'erm on serà sol i lliure. Però abans dóna a Peitho la penúltima moneda del pare, generós o inic. Ella "superba als plors" li besa el pit nell com creant amb els ulls el fill que mai tindria i que no podria péixer, com les àguiles, si no mirés el sol de ferm. I ara ell veurà el sol. A Isrofel li resta la moneda que val just la seva llibertat, la seva soledat.

El cinquè cant.- Ja és el miserable entre els porcs. Es el Jueu, el Retallat.

L'escena és una conversa amb un rodamón grec que s'ha partit amb ell les garrofes. Li ha contat la vida i ara en fan el comentari. El grec l'ha trobat prou sortós d'haver viscut setze anys de l'or patern. Isrofel, però, es plany de la fam com si res més el preocupés. I recorda el viure feliç de qualsevol de casa del pare. L'altra, irònic, però lògic, li suggereix el retorn. Com prèn que si el pare li donà l'or i amb escreix també el rebrà, i més, ara. Ha tocat el problema d'Isrofel. L'or gull encara el dreça i no compon els records - el record amb el present. Es troba que vol oblidar perquè tem, però té por d'una mort que se'n rigui. El grec li vol ensenyar el seu camí, el de la victòria humana que no tem res; i el tempta, més irònic, a lluir la seva gràcia que visqui dels records que siguin viu - de poder parlar d'haver "viscut" tots els pecats. I els anomena un a un. El fill recorda el seu germà, perquè fibla. Però torna en si per judicar bé. S'ha vist tot culpa i, ara, cal que hi hagi algú que li doni l'aigua de pau que el renti. L'haurà de cercar "amb desfici com si tirés el dau". Recorda de Nicodem que "tots som futurs", que cal construir, purs, la vida. La manera, pensa: "per una certa gràcia dispersa, essència i no recurs". Es com "el cor tindrà força per a sofrir la seva llibertat, la seva soledat". El grec, a la paraula gràcia, després de tot, i ja no per retòrcer irònic, recorda com és usat el mot (que en grec no n'hi ha cap de "tan viu àgil i lluminós, cairat com una idea") pels deixebles d'un Jesús - un déu de tants però que morí a la creu". Isrofel entén i explica el que no havia explicat, potser ni ho recordava: el seu encontre amb Jesús. I entén que la mirada de Jesús l'ha seguit fins ara: "l'altre" que el senyala.

Decideix, a la fi, el retorn. Li queda encara una moneda - Déu providper - justa pel passatge cap a Jerusalem.

. . .

El sisè cant.- Isrofel ja és a casa. Hi ha la festa. No comprèn de cap manera l'actitud del germà. El pare li respon que no hi pot haver rancor entre els dos, sinó concòrdia perquè tots dos són fills; i més: "les complaences per un o per l'altre és un secret del pare".

Es dansa, i dansa Isrofel. El germà compta i el pare n'està trist.

L'endemà és el dia de les confidències. Es la mare. Ja al despertar-se la troba esperant. Primer, sols mirades de cor a cor; després, el fill agraeix, amb paraules, tot el que ha fet el seu amor de mare, silenciós, que "estima sense que mai es vessi". Ella vol clar el camí i li ofereix l'esposa millor. El pensament del pròdig -"l'altre vigila", però, és de seguir a Jesús. De moment quedarà a la casa. Però no vol el perdó, que és diner, sense guanyar-lo; ni seria de Llei. El vol guanyar perquè sigui seu i després donar-lo als pobres. Fer el que no féu i que ara buit del que ha llençat sap la mida més que mai per entregar-se, més que abans, perquè és ell i el seu or, lliure, que guanyarà - el pagat - no el donat del pare. I quedarà fins que torni la Mirada, quan "L'altre" ho dirà, perquè - tot és per Gràcia.

La resposta de la mare és amarga, gran i resignada: el seu part és llarg com els anys d'ell, però és Déu qui ho vol -"Déu que l'ha cremat i el crema". Ara entén i li explica la història del perquè del seu nom, Isrofel, profètic. Isrofel comprèn el seu misteri "com la Vida deixa i reprèn els que ha escollit". I sap quin és el camí de la - llibertat i de la soledat, per Crist. I es sent infantat - de nou per la mare, però és la Mare, la Mare de Crist.

"I diu: Tot el que entenc és que el meu part és llarg
com els teus anys, fill meu. No has vingut perquè et canti
mots de retorn, sinó perquè de nou t'infanti
amb entranya rompuda i pensament amarg.
Déu t'ha cremat, Déu, que és etern, et crema.
Tot tu ets el teu nom: tot tu - Déu i el seu foc;
el teu foc - i Déu i el seu joc ...
- - - -
Per les rels més carnals ara Isrofel comprèn
com la Vida deixa i reprèn
els que ha escollit; i és alt el camí cap al Centre,
fosc de batuda llibertat,
sord de cremada soledat.
I s'acull a la mare com si tornés al Ventre.

Lluís Bonet i Armengol
IV Teologia

H I S T O R I A D I O C E S A N A

INSTITUCIONS MUTUO-BENEFIQUES DEL CLERO DE BARCELONA

Tots estem més o menys enterats de l'existència del "Montepío de Clero Barcelonés" que per ajudar els sacerdots en els casos de malaltia i vellesa hi ha establert en el Bisbat de Barcelona. La majoria, però, segurament que no en tenim més que una petita noció i aquesta, és, que a la institució l'envolta un anacronisme.

Això no és pas exacte. Sens dubte que, com a tota cosa humana, és pot i es deu millorar l'estat actual del "Mont de Pietat", però no es pot negar que en ell s'ha fet i es fa un esforç per assegurar un mínim d'atenció al sacerdot barceloní en cas de malatia, vellesa o invalidesa.

La història d'aquest esforç ve des de molts anys, encara que és en l'última trentena que ha tingut un veritable desenrotllament.

Sabem que en el mès de febrer de l'any 1846 va fundar-se una institució anomenada "Enfermería del clero secular del Obispado de Barcelona", de la qual les dades més recents són els Estatuts del 6 de desembre de 1916. Segons aquests l'Enfermeria tenia per fi "visitar els germans malalts, socorre's mútuament en cas de malaltia i vellesa i celebrar sufragis per les ànimes dels germans difunts."

Les condicions que senyalaven els Estatuts eren regularment passables per aquells temps. Per entrar a formar-hi part calia tenir menys de 41 anys i disfrutar de bona salut; pagar una quòta d'entrada que oscillava entre 5 i 40 pessetes, segons l'edat i una altra anual de 20 pessetes. A canvi d'això es tenien els següents drets:

A) Cobrar cinc pessetes diàries (recordem que era l'any 1916), durant 90 dies com a màxim, en cas de malaltia. Passat aquest temps, si persistia la impossibilitat física, es cobraven dues pessetes diàries durant 60 dies, mentre no es pogués celebrar la Santa Missa ni dedicar-se a les activitats habituals.

B) En cas d'invalidesa l'Enfermeria sols s'obligava a socórrer un soci per cada cent. Quan el nombre d'impedits superés aquesta proporció haurien de repartir-se en parts iguals les subvencions que corresponguessin segons aquella. Aquesta mida tan llastimosa, que havia d'observar-se degut a les poques possibilitats de l'Enfermeria, avui està totalment superada, car l'actual "Mont de Pietat, que l'any 1933 va fusionar-se amb aquella, respon per a tots els casos d'invalidesa que puguin presentar-se. L'assignació que l'antiga Enfermeria tenia establerta per invalidesa era de 60 pessetes mensuals; avui és de 600 pessetes.

C) En cas de defunció d'un associat es celebraven deu misses en sufragi de la seva ànima dintre dels trenta dies de la seva mort.

Demés de l'Enfermeria i amb col.laboració amb ella, encara que com dues entitats independents, va fundar-se, el dia 8 de març de 1918, l'esmentat "Montepío del Clero Barcelonés", amb uns fins idèntics als d'aquella, pero amb uns plans de més envergadura. En un principi establí les seccions d'Invalidesa i de Bonificacions i pensions per a la vellesa, deixant la Secció de malaltia perquè la funció d'aquesta ja era atesa per l'Enfermeria.

Sembla, però, que fins a l'any 1926 el "Mont de Pietat" es desenrotllà amb poca vitalitat. Per aquest temps es veu prendre una nova volada. S'aproven els estatuts definitius i es parla d'unir en una sola entitat el "Mont de Pietat" i l'"Enfermeria". Això es realitzà el dia 28 de setembre de 1933, creant-se llavors la "Secció de Malaltia del Mont de Pietat del Clero de Barcelona", redactant-se uns estatuts propis per a ella.

D'aleshores ençà aquesta Secció fou la que absorví la major part de les activitats del "Mont de Pietat", el qual, demés, des del 15 de maig de 1931 ja s'encarregava, per delegació del Sr. Bisbe, de la direcció i administració del "Seminari Major per a sacerdots retirats". En una altra ocasió caldria parlar d'aquesta institució també poc coneguda, així com de la que fou antecessora seva, l'antic Hospital de Sant Sever.

L'estat actual del "Mont de Pietat" podem considerar-lo satisfactori si tenim en compte que disfruta d'una absoluta independència econòmica que li permet afrontar tots els seus compromisos i concedir beneficis als seus associats, com va fent des de l'any 1951, reduint en un 20% les quotes de malaltia i concedint algunes bonificacions en las prestacions econòmiques estipulades.

Actualment en formen part més de 600 sacerdots, alguns dels quals, una cinquantena, són extradiocesans. Els associats poden inscriure's en una o en totes les seccions segons desitgin. Aquestes són:

A) SECCIO DE MALALTIA: En ella es cotitza, segons la categoria que s'esculli, dos de 20 a 275 pessetes anuals, reduint-hi el 20% de bonificació. Els drets són: En la mínima categoria es cobren cinc pessetes diàries des del quart dia de la baixa per malaltia durant un període de 90 dies com màxim, seguint cobrant, si fa el cas, dues pessetes diàries durant els següents 60 dies. En la categoria màxima es cobren tretze pessetes diàries durant els vuit primers dies, cinquanta pessetes diàries fins els 90 dies y vint pessetes diàries durant els següents 60 dies. A les subvencions corrents de cada categoria cal augmentar-hi una bonificació de cinc pessetes diàries a partir del novè dia; deu a partir del dia trenta-u; quinze des del seixanta-u fins el noranta, i el doble del que correspongui en els següents seixanta dies. En cas de malaltia crònica es cobren deu pessetes diàries per qualsevol categoria.

B) SECCIO DE CLINICA y ESPECIALITATS: Abonant 72 pessetes a l'any es té dret a tota mena d'intervencions quirúrgiques amb totes les despeses pagades i a assitir al consultori dels especialistes de l'Entitat.

C) SECCIO D'INVALIDESA: S'abonen 12 pessetes anuals i, en cas de necessitat, es cobren 20 pessetas diàries.

D) SECCIO DE SEGURETAT DE VELLESA: S'abonen 60 pessetes anuals o bé 2000 pessetes d'una sola vegada, cobrant, passats els 70 anys, un subsidi de 1600 pessetes a l'any.

Com podem veure, les Seccions de Malaltia i Clínica són gairabé les úniques que es mostren ventatjoses, i encara, en quan a la primera, tan sols la màxima catego-

ria. Pel que fa la Invalidesa, la vellesa i les malalties
cròniques veiem com queden molt per sota de les actuals
circumstàncies. No obstant, hem de creure que tampoc deu
ser massa fàcil introduir-hi modificacions.

I ara fem algunes consideracions de cara a -
nosaltres. Sovint ens queixem que el sacerdot quan és -
vell es veu poc atès per la Diòcesi; que fa llàstima veu
re com uns pobres sacerdots van d'enterrament en enterra
ment; que uns sacerdots que durant molts anys han servit
a l'Església no és just que passin al racó quan arribin
a vells.

Doncs bé, ja fa molt temps que es va pensar
en la solució d'aquest i altres problemes fundant les Mu
tualitats clericals que hem vist. La que actualment fun-
ciona, com tota cosa humana, té, és cert, defectes que -
cal solucionar, però aquests no els arreglarem pas amb -
un despreci sistemàtic. I diem això, perquè els que ac -
tualment regeixen la institució es queixen que els sacer
dots joves no volen saber res amb ella i que sols hi re-
corren quan senten els primers símptomes contra la salut,
cap als quaranta anys.

Actuant d'aquesta manera no tenim en compte
que es tracta d'una obra diocesana que demana la nostra
col.laboració i al negar-la durant uns anys mostrem poc
interès i caritat per la comunitat sacerdotal de Barcelo
na.

Podem atribuir aquest fet a defectes propis
de la joventut, com són la falta de previsió i l'indivi-
dualisme. Pensem que la previsió és necessària, i si es
fa individualment es pot convertir en excessiva i egoista,
com ho critiquem en aquells sacerdots que demés de fer -
almoines, durant la seva joventut i maduresa estalvien -
per quan no puguin treballar. Aquesta solució la veiem -
poc apreciable per el sacerdot i gens exemplar pels fi -
dels. Què millor, doncs, que fer una previsió comú a -
tots els sacerdots de la diòcesi que allunyi d'ells una
preocupació excessiva per l'esdevenidor?

No vol dir això que es solucionessin de cop

tots aquests problemes. Caldria primer que passessin alguns anys per anar creant una consciència i un ambient per arribar a un major despreniment i comprensió entre tots. Per això, si els joves neguem la nostra col.laboració es retrassaran les possibles solucions. I el que els nostres pares en l'apostolat van començar amb gran entusiasme, hem de continuar-ho adaptant el que calgui.

M.Meneses - M.Carci
I Teologia

- - - -

En el seno de la esperanza hay dedicación activa de todo hombre que se sabe servidor útil, responsable del talento que se le ha confiado, pero hay también abandono del niño, del que se sabe que es también servidor inútil.

Ch. Moeller.

REUNIONES INTERNACIONALES DE JUVENTUDES

Tres reuniones internacionales de juventudes se celebraron el pasado verano: en Moscú, Sutton Park (Inglaterra) y en Roma. Puntos de contacto en las tres y divergencias (insalvables algunas, por cuanto suponen concepciones opuestas de la vida) las caracterizan. Desde tres ángulos distintos,-complementarios dos de ellos,completamente extraño el tercero (al menos en lo doctrinal)- se parte hacia la construcción de un mundo mejor, con más paz y más concordia fruto de la justicia.

Repasando los hechos

No podemos seguir los hechos en todos sus detalles, pues nos extenderíamos demasiado, y por otra parte no es nuestra intención hacer un reportaje; señalemoslos sólo en líneas generales:

El festival de Moscú, organizado por la federación mundial de las juventudes democráticas, (prácticamente de color totalmente comunista) intentaba, en teoría, fomentar las relaciones entre jóvenes de todo el mundo a través de competiciones culturales, artísticas y deportivas. Se intentaba fomentar esta fraternidad totalmente necesaria para hacer algo en el camino de la paz. Sin embargo, prácticamente, parece que lo que intentaban los dirigentes, era algo puramente propagandístico: sorprender a los visitantes con su prosperidad material; rompiendo su hermetismo, y abriendo sus puertas a todos, para demostrar al mundo que el comunismo nó es enemigo de la paz.

Para dar esta impresión de fraternidad (impresión, porque los observadores dudan seriamente de la sinceridad de los dirigentes soviéticos) no se omitió ningún detalle; se adornaron las casas y las calles y se dió la consigna de que las muchachas "lucieran sus mejores trapos".

Todos los testigos están conformes en que Moscú presentaba un aspecto magnífico durante aquellos días y de que los rusos hicieron una obra maestra de organización.

El Jamboree scout se celebró en Inglaterra - (Sutton Park), durante los primeros dias de Agosto (1-12), y el motivo era conmemorar el cincuentenario de la fundación del Scoutismo, y el centenario del nacimiento de Baden Powell.

Más de 34.000 muchachos procedentes de todas - las partes del mundo se reunieron en Sutton Park. El Jamboree tenia las características de todas las reuniones de esta clase: los scouts, lo mismo en el gran campo del Jamboree que en un campo pequeño, se forman actuando; pero aquí, naturalmente, todo adquiere proporciones gigantescas, por lo cual y por el carácter de exhibición que adquiere al realizarse ante los scouts de los demás países (y en este caso, extraordinariamente, ante los visitantes) este aspecto formativo pierde eficacia. Pero hay otros aspectos importantísimos: se intercambian impresiones e ideas, se conoce y se aprende las cosas buenas de los scouts de otros países y se fomenta grandemente el ideal de fraternidad mundial que quería Baden Powell.

De ese ideal habló el Papa en el mensaje que dirigió a los exploradores católicos reunidos en Sutton Park: 'Apreciad en su justo valor vuestro ideal de fraternidad más allá de la diversidad de las patrias, de las lenguas y las razas. Esta concentración os invita a conoceros mejor, a - alimentar sentimientos de amistad comprensiva y a traducirlos en todas las circunstancias, por gestos de servicio desinteresado que son el honor del scout... os invito a elevar vuestro ideal de scout católico, queridos hijos, a la altura de las lecciones del Divino Maestro, que vino al mundo - para servir y darse."

Por lo demás, lo que la Iglesia sienta del Scoutismo aparece en la felicitación que el Sto. Padre, en su mensaje, dirigió a los jefes y a los millares de miembros - reunidos en Sutton Park por medio de los scouts católicos.

La tercera concentración a que aludiamos antes, es la de los jocistas en Roma (23 - 28 agosto). El fin era triple a saber; organizar la internacional jocista; hacer un llamamiento a la opinión mundial sobre la trágica situación del joven trabajador, y demostrar que el cristianismo auténtico es fuente de progreso social y concordia internacional.

La importancia de la fundación de la Internacional Jocista, aparece claramente, por el aspecto de organización que da a ese trabajo por el ideal común. Organización que es completamente necesaria para la eficacia en una lucha de carácter universal y cuyo valor es realmente extraordinario cuando el fin de esta lucha es la salvación del mundo del trabajo.

Y el llamamiento al mundo entero por la situación del joven trabajador tiene también un valor inmenso - cuando quienes lo proclaman no son unos hombres de un país cualquiera, sino jóvenes trabajadores de todo el mundo, no precisamente comunistas sino católicos y reunidos en Roma, bajo la mirada del Representante de Jesucristo.

En el tercer punto parecen encontrarse con los reunidos en Moscú: la Joc no se desentiende de los problemas humanos del trabajador; pero los jocistas llevan una - inmensa ventaja fruto de la distinta actitud ante la vida: El hombre es un compuesto de cuerpo y alma inmortal llamada a gozar eternamente de la visión de Dios. Y ese Dios, - Padre de todos los hombres es el fundamento de la verdadera fraternidad universal.

Puntos de contacto y divergencias

El fin remoto en las tres reuniones era el mismo: un mundo mejor con más paz. Para ello se hizo en todas partes algo semejante, reuniones, internacionales de juventud. Se confía siempre en la juventud, pero en la juventud hermanada, que trabaja acorde, a un mismo compás y no solamente dentro de una nación sinó en todo el mundo. Se - han roto las fronteras. En la construcción del mundo los - hombres habrán de ir todos de la mano.

Pero el que tiene un sentido materialista de la vida plantea mal el problema porque valora mal los términos. Su concepto del hombre es equivocado, y como consecuencia de este desenfoque inicial, el resultado será siempre falso.

Pero quien emplea los elementos antes aludidos y plantea bien el problema porque concibe bien la vida, puede estar seguro del triunfo, como decía el Papa a los jocistas: "Precisamente porque vosotros sois católicos, sois mucho más fuertes que los otros. Teneis la seguridad indefectible del triunfo final".

Por esto las reuniones del pasado verano en Sutton Park y en Roma, han encendido una luz de esperanza al mostrarnos las juventudes en marcha; esperanza sobre el mundo del futuro, que también manifestaba el Papa en su mensaje a los exploradores católicos reunidos en Sutton Park.

Juan Grau Pujol

IIIºTeología

Yo creo que si el nombre demal se diera a la falta de caridad, en vez de abrumar al cuerpo con esta maldición, se haría zozobrar a todo un falso cristianismo y al mismo tiempo se abriría el reino de Dios a millones de almas.

Julvén Green

REFLEXIONS AL TEMPS

SORTIDES MISSIONALS

Considerant el que no s'hauria pogut fer

les sortides de propaganda missional d'aquest estiu són dignes de tota llaor.

Se n'han fet 32. S'ha anat pels pobles, viles, suburbis, hospitals.

El plat fort era una vetllada missional, amb uns documentals una xerrada curta i una pel.lícula amb tesis.

En alguns pobles més preparats s'ha transformat la vetllada en tot un dia missional: Missa comentada, conferències, funcions d'església, cercles d'estudi als joves.

En algun poble menys preparat, pràcticament ha sigut anar a fer cine.

Es molt interessant el principi de col.laboració que s'ha lograt amb els religiosos. Concretament hem sortit amb estudiants jesuïtes. Ells i els caputxins ens han deixat material. Altres ordres, si haguessin pogut, també ho haurien volgut fer.

La Diputació de Barcelona i la Cinemateca Universitària, al principi va fer exactament de Providència, deixantnos-ho tot. Cinebús amb tot l'equip, altaveus, màquines de cine, magnetofon, ràdio, generadors electrics, xófer pagat "roulotte" amb llits...

Però quan estàvem massa ben acostumats, el cotxe va haver d'anar a Madrid, i la campanya va continuar més " "franciscana" a base de veu, autocar i "pes de braços". Es de creure que llavors va ser quan es va notar més a missions.

Continuant el capítol de realitats boniques, potser la millor ha sigut l'entusiasme del Secretariat Diocesà i de la Direcció Nacional. El Dr. Canadell ens ho ha deixat fer tot, inclús prescindir del problema econòmic, que ha anat al seu càrrec. Mons. Angel Sagarmínaga ens ha animat i s'ho està estudiant per fer-ho en un pla nacional.

Però

Però considerant el que s'hauria pogut fer

el panorama no és pas bonic.

Per això no és estrany que, quan es varen reunir els responsables, ara al principi de curs la impressió va ser dolenta I és que hi ha hagut moltes falles.

La principal, l'arrel d'on en sortiren moltes d'altres la falta de dirigents permanents.

Havíem fet un pla molt bonic. Massa bonic perquè suposava una organització perfecta. Vaja, que erem idealistes.

I, a l'hora de la realitat, ens vam trobar que no hi havia ningú que es posés a davant en sèrio.

I aquest pla tan complert que també agafava propaganda vocacional i del bon llibre... cada cop s'anava esfondrant més.

Primera conseqüència. Es un fenomen característic del Seminari que, així com durant el curs sempre veus sotanes, fins pels llocs més inversemblats, durant les vacances no en veus cap ni pels llocs on els esperes.

Això és un dels defectes més grans nostres, oi?

Doncs, tenint en compte la falla d'una bona direcció, ha sigut encara més, un dels principals defectes de la campanya missional.

El sentit comú demanava reduir envergadura i continuar el sistema de l'any passat, però el pla era massa bonic, i les facilitats de la Diputació van acabar d'enlluernar-nos.

Es va fer una exposició ambulant, es va contractar una pel.lícula en molt bones condicions si es sortia freqüentment... i es va començar a sortir.

Però, al fallar el cinebús, l'exposició ambulant ha sigut quasibé immòbil.

Les sortides han sigut massa a "contra-rellotge"

Els canvis de responsables ha sigut el pitjor. Si hom no ho ha portat des de començament és difícil preveure-ho tot.

En aquest sentit s'han fet miracles. I s'han viscut dies plens de nervis.

Per això no és estrany que un mateix guió, per diferents cantons, s'hagi gravat tres vegades; que, un per l'altre, a cert poble no sapiguessin res fins al moment...

... i que en els països de missions, potser algun pagà s'hagi convertit.

Al tornar d'algun poble de vegades pensaves: Valia la pena anar-hi?

Sobretot si ho comparaves amb alguna altra sortida plena d'interès i d'activitat i que, més ben preparat, no hauria sigut massa difícil d'imitar.

No val la pena dir més coses. Reperiem amb matissos importants però secundaris.

Val més que pensem

per l'any que ve.

Sincerament, la primera impressió molt negativa. Deixar-ho córrer. Seria més practic, sense campanya, crear, si és que vols, ambient missional pel teu voltant, entre les teves relacions.

Però al cap de vuit dies, al començar exercicis, una estona abans d'entregar l'article a Euge ja pensem diferent.

Per fer-ho en un pla com aquest estiu, realment, millor deixar-ho córrer. En últim terme hi ha sacrificis més pràctics per les missions. I els diners que hem gastat em sembla que estarien més ben empleats enviats a un orfelinat de Zambeza.

Ara que es fàcil, més fàcil del que sembla fer-ho millor.

Dues lliçons salten a la vista.

Més preparació remota, per tenir-ho a punt del Seminari estant, abans que no s'evaporin els seminaristes.

Uns dirigents permanents, que es facin el càrrec de no fer res més durant l'estiu.

Oriol Albó.

COLONIES D'ESTIU

Crec francament que les colònies d'estiu estan en crisi. S'explica però no es justifica. Es com si després d'haver fet l'assaig general s'anés esperant a començar les representacions.

Déu sap els esforços que han costat els 10 anys sobrers d'assaigs i provatures que han precedit a l'actual quasi solidificació de les idees sobre colònies. Arrels difícils que han donat a llum un arbre, però un arbre que no acaba de fer-se segur. I d'aquí la crisi.

Les colònies com tota obra important, quan vol començar a funcionar -a "servir"- necessita sòlides garanties d'estabilitat en idees, en homes i en organització material.

Idees.

El llibre "Colònies d'estiu" que s'ha fet popular com a el "llibre de colònies" ha fet magnífic servei i el seguirà fent.

Els mateixos consignataris, però, ja comencen a veure convenient canviar alguns punts de vista -simplificar l'organització, els parlaments... - També és clara la necessitat d'ampliar matèria en alguns altres -focs, treballs- i afegir nous capítols -la pedagogía activa, la llibertat a colònies, etc...- I de manera especial es fa necessari romiar un pla progressiu de tandes de colònies segons si els nois no hi han anat mai o bé una, dues, o tres vegades. (Cosa que actualment ja crea problemes com és d'esperar)

Homes.

Aquí el problema és més agut i més transcendent, ja que totes les idees passen pel garbell de les persones.

Les dificultats principals de la vida d'una colònia venen de què els dirigents no tenen idea clara del que hi van a fer. (Considero casos d'emergència quan tot el personal dirigent són seminaristes, que de fet quasi quasi obligadament tenen una mitjana preparació). I no cal ponderar la inutilitat -malaguanyades energies apostòliques i

econòmiques - d'una colònia on ningù -ni el vicari- sap ben bé on va.

Fa falta un instrument de forja de dirigents de colònies. Potser un curset. Un curset per aprendre que són i que no són les colònies ajudaria molt a acostar-se a l'ideal de l'assaig de vida perfecta. Si les colònies anessin agafant amplitud, aquesta seria una necessitat de vida o mort. Fins i tot per donar serietat a l'organització es podria donar carnets de capacitat als assistents. Carnet que després s'exigiria per a ser dirigent de colònies.

Organització material.

Actualment les nostres cases no són cases de colònies sinó cases on se n'hi fan. Darrera les colònies -el vicari tal o qual- no hi ha un equip de gent entesa que es cuidin de les necessitats materials. Això fa que els instructors hagin de gastar un tant per cent d'energies ben elevat, en preocupar-se de tot, intervenir en tot i decidir-ho tot, descuidant-se de l'específic seu.

Les ciutats grans (de 100.000 cap enlaire) crec que es poden solucionar el problema pel seu compte. La diocesana, centre d'on surten les idees, hauria d'unificar-ho tot i suplir les deficiències.

Una junta executiva de persones de confiança hauria de respondre de les necessitats materials. Mentre els Srs. Rectors, per evitar infiltracions de tipus polític, es farien càrrec de la responsabilitat última.

La casa de colònies hauria de reunir una colla de condicions geogràfiques i arquitectòniques que no poden ser oblidades sense pèrdua. Exemples: estar a prop de poblat pero aïllada, aigua, facilitat de comunicacions, sala d'estar espaiosa, habitacions per a colles, etc.

Això, que cal estudiar-ho bé, no és el que més espanta, sinó el problema econòmic. Les colònies són un negoci ruinós segur. Per tant no es pot esperar saldar un emprestit amb els guanys. I és tristament simptomàtic que les nostres obres apostòliques no disposen de quantitats apreciables per a fer obres d'envergadura.

No obstant reportaria grans aventatges aprofitar les bones disposicions en què estan algunes entitats econòmiques -caixes locals per exemple- de cara a les obres educatives. Fins i tot s'ha estudiat la manera d'edificar i usar la casa amb totes les garanties sense cap dispendi real.

Per fer això fa falta però, molta decisió, uns pares de família responsables del seu deure d'educadors en tots sentits, i un gran sentit de col·laboració clero-seglars que no és gaire freqüent entre nosaltres.

Després hem d'anar per ampliar la cabuda de les colònies. Anar estudiant un altre tipus de vacances per a treballadors, i per a xicots que no siguin de centre. Això porta dificultats per falta de sacerdots, de dirigents i d'experiències. Es difícil.

Però potser ara tenim el perill d'amoixar l'ovella que s'ha quedat a casa mentre...

Blai Blanquer.

LA MEVA "MEMÒRIA"

No mereix comentari. Res de nou. Activitats senzillament vulgars. Les perspectives són enormes. Les realitats d'un estiu passat en un poblet de 500 habitants, han sigut minses i vulgars.

Tansol: que:... He procurat somriure sempre. No és gran cosa i és de "tontos" però en tinc certa satisfacció "Gràcies Senyor!"

Servir. Amb les "petites" consequències que vol dir això. Servir àdhuc als petits de dos mesos. Una cosa sense ni mica d'importància: més quan està ple de defectes.

Estimar més a l'altri. Però, és que existeix l'amor al proïsme? Em fa l'afecte que hi ha un amor cansat. Això és l'únic immediatament urgent en el món sacerdotal i no sacerdotal. Perquè una caritatdiferent de la del capítol

13 als Corintis hi sobra.

Continuo creient que hi ha un "sacerdoci existencial" i no senzillament un "sacerdoci essencial". El sacerdoci en Crist és vida i precisament perquè Crist és vida és: sacerdot.

Serà interessantíssim per sempre que comprenguem la inabstracció del nostre sacerdoci i el desenfoc que es fa al meu entendre al separar el sacerdoci essencial de l'existencial.

Certament el sacerdoci no és cap categoria kantiana.

OBRES DE MISERICORDIA.-

També el temps de vacances resulta curt. Hem fet un pla tan carregat que es impossible portar-lo a terme. I llavors es deixa el que menys valorem efectivament -doncs la teoria pura té poca força en el moment de les decisions-, el que més costa o allò en què menys veiem el seu efecte apostòlic.

Dintre d'aquestes coses que fàcilment deixem hi ha les obres de misericòrdia. Preocupats per "la nostra formació", i per a les obres que porten a l'home directament a Déu, ens oblidem d'aquestes tasques apostòliques no menys aptes i fructíferes.

La nostra pressa no ens deixa la calma suficient per veure el seu valor. I sinó, fem un repàs. Examinem-ne solament una. Una que tothom la té al seu abast i que algunes voltes l'hem de fer quasi per obligació. Comptem el temps que hem dedicat a visitar malalts aquest estiu.

Dels fruits no en podem dubtar. Mentres en el pla humà ajudem al malalt en el pla sobrenatural efectuem una obra digna de premi, com digué Jesucrist. Mentre humanament ens guanyem la voluntat del que sofreix, sobrenaturalment Déu inclina la seva voluntat a favor d'aquell que necessita de la seva gràcia.

Per què doncs ens en recordem tan poc en la vida real? Ens falta la dimensió sobrenatural de les coses, o bé ens fan por els sacrificis que aquestes obres ens portarien?

LA GRIP.-

Fora de programa i com a fi de festes he passat la grip. Malgrat tot no em puc queixar doncs ha estat la manera d'acabar les vacances descansat.

Una malaltia de tant en tant, ben administrada es una gran cosa perquè al menys et treu per a uns dies de la influència i del tragí de la vida per donar-te ocasió de tenir llargues hores per a poder pensar. Fer això que tant ens convé i que cada dia es fa menys: reflexionar sobre els valors que sempre podem anar adquirint, sigui quin sigui el nostre camí i que són els únics veritables.

Una malaltia per petita que sigui és sempre una lliçó d'humilitat en diferents capítols. En primer lloc et demostra que l'home físicament no val gran cosa, ja que una mica de mal de cap o unes dècimes són suficients per a deixar-te desqualificat. Després et dones compte que totes les "grans" empreses que depenen de tu van tant o més bé sense tu i per tant no ets tan indispensable com et pensaves. El món continua rodant i la gent va fent la seva vida com si res. I si la cosa val la pena has de veure com els altres han de treballar per a tu. Solament dónes molèsties.

Però, hi ha una realitat molt esperançadora i és: el cos místic. Veritat gran i fecunda capaç d'entusiasmar a qualsevol. Llàstima que no ens sigui quelcom més vital per a nosaltres. Llavors les nostres malalties tindrien un gran sentit i no ens humiliarien. Certament el sofriment és encara un gran apostolat.

Encara hi ha altres valors que posa en joc l'enfermetat. la Caritat dels que et cuiden puntualment en totes i cada una de les petites coses que són fruit de la malaltia; la paciència del pacient que avui sembla no tenir temps per estar malalt però que, en realitat en té, la fe en l'amor de Déu... Si fóssim providencialistes...